

Cartea lui Daniel - O sută douăzeci și unu

Deblocarea semnelor zilelor de pe urmă: înțelegerea indicațiilor lui Hristos cu privire la pomii primăverii care înmuguresc

Jeff Pippenger

2024-03-07

Hristos Și-a îndreptat poporul spre copacii care înmuguresc primăvara, pentru ca ei să înțeleagă „semnele” și semnificația „semnelor” zilelor din urmă.

„Cristos poruncise poporului Său să vegheze pentru semnele venirii Sale și să se bucure când vor vedea semnele venirii Împăratului lor. «Când vor începe să se întâmple aceste lucruri», a spus El, «uitați-vă în sus și ridicați-vă capetele, pentru că răscumpărarea voastră se apropie.» El a îndreptat atenția urmașilor Săi spre copacii primăverii care înmuguresc și a spus: «Când înfrunzesc, voi vedeți și cunoașteți de la voi înșivă că vara este acum aproape. Tot astfel și voi, când veți vedea împlinindu-se aceste lucruri, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape.» Luca 21:28, 30, 31.” Tragedia veacurilor, 308.

„Semnele” zilelor de pe urmă au fost prefigurate prin „semnele” care au anunțat și au inaugurat mișcarea primului înger. Aceste „semne” au inclus zguduirea cerurilor, însă Ioel arată că „semnele” zilelor de pe urmă, zilele când nelegiuirea lui Israel va fi căutată și nu va fi găsită, când muntele cel sfânt al lui Dumnezeu va fi sfânt pentru totdeauna, căci niciun străin nu va mai trece vreodată prin el, zguduirea puterilor cerurilor, vor include și zguduirea puterilor pământului. Sora White identifică deosebirea dintre zguduirea puterilor cerurilor și a puterilor pământului.

„La 16 decembrie 1848, Domnul mi-a dat o viziune despre zguduirea puterilor cerurilor. Am văzut că, atunci când Domnul a spus «cer», dând semnele consemnate de Matei, Marcu și Luca, El a vrut să spună cer, iar când a spus «pământ», a vrut să spună pământ. Puterile cerului sunt soarele, luna și stelele. Ele stăpânesc în ceruri. Puterile pământului sunt acelea care stăpânesc pe pământ. Puterile cerului vor fi zgduite la glasul lui Dumnezeu. Atunci soarele, luna și stelele vor fi mișcate din locurile lor. Ele nu vor trece, ci vor fi zgduite de glasul lui Dumnezeu.

„Nori întunecați și grei s-au ridicat și s-au izbit unii de alții. Atmosfera s-a despicat și s-a dat înapoi; apoi am putut privi în sus, prin spațiul deschis din Orion, de unde a venit glasul lui Dumnezeu. Cetatea Sfântă va coborî prin acel spațiu deschis. Am văzut că puterile pământului sunt acum zgduite și că evenimentele vin în ordine. Războiul și zvonurile de război, sabia, foametea și ciurma sunt cele dintâi care zgduie puterile pământului, apoi glasul lui Dumnezeu va zgdui soarele, luna și stelele, și, de asemenea, acest pământ. Am văzut că zguduirea puterilor din Europa nu este, așa cum învață unii, zguduirea puterilor cerurilor, ci este zguduirea neamurilor mâniate.” Early Writings, 41.

Scuturarea cerurilor din Matei, Marcu și Luca reprezintă scuturarea puterilor care stăpânesc cerurile, așa cum sunt reprezentate prin soare, lună și stele. Toate aceste puteri cerești au fost scuturate și au produs „semnele” care au introdus și au vestit mișcarea primului înger. Acele puteri

cerești vor fi din nou scuturate în timpul mișcării celui de-al treilea înger. Dar, în mișcarea celui de-al treilea înger, vor fi scuturate și puterile pământului. Puterile pământului sunt puterile care stăpânesc pământul. La 11 septembrie 2001, au fost scuturate puterile pământului, nu ale cerului.

„Ali zdaj prihaja govornica, da sem izjavila, da naj bi New York odnesel plimni val? Tega nisem nikoli rekla. Rekla sem, ko sem gledala, kako tam rastejo velike stavbe, nadstropje za nadstropjem: ‚Kako strašni prizori se bodo odvili, ko bo Gospod vstal, da silovito strese zemljo! Tedaj se bodo izpolnile besede iz Razodetja 18,1–3.‘ Celotno osemnajsto poglavje Razodetja je opozorilo o tem, kar prihaja nad zemljo. Vendar nimam posebne luči glede tega, kaj prihaja nad New York, razen tega, da vem, da bodo nekega dne velike tamkajšnje stavbe porušene zaradi obračanja in preobračanja Božje moči. Iz luči, ki mi je bila dana, vem, da je v svetu uničenje. Ena beseda od Gospoda, en dotik njegove mogočne moči, in te ogromne zgradbe bodo padle. Odvili se bodo prizori, katerih grozovitosti si ne moremo predstavljati.“
Review and Herald, 5. julij 1906.

În istoria milițiilor, unul dintre semnele consemnate de Luca a fost „strâmtorarea neamurilor”. Neamurile reprezintă puterile care stăpânesc pământul, iar la 11 septembrie 2001, fiecare națiune de pe pământ a fost zguduită când al treilea Vai a intrat în istoria profetică. Acea zguduire pământescă a fost reprezentată în Luca douăzeci și unu, însă nu prin expresia biblică a zguduirii puterilor pământului. Ea a fost reprezentată prin expresia „strâmtorarea neamurilor”, așa cum a fost adusă asupra națiunilor lumii când marile clădiri din New York au fost doborâte. „Strâmtorarea neamurilor” din Luca este zguduirea puterilor pământului și s-a împlinit în istoria milițiilor.

„Am văzut că puterile pământului sunt acum zguduite și că evenimentele vin în ordine. Războiul și zvonurile de război, sabia, foametea și ciurma sunt mai întâi pentru a zgudui puterile pământului; apoi glasul lui Dumnezeu va zgudui soarele, luna și stelele, precum și acest pământ. Am văzut că zguduirea puterilor din Europa nu este, așa cum învață unii, zguduirea puterilor cerurilor, ci este zguduirea neamurilor mânioase.” Early Writings, 41.

„Cutremurarea puterilor neamurilor mâniate” este cutremurarea „puterilor pământului”, așa cum este ilustrată în istoria timpurie a adventismului prin cutremurarea „puterilor din Europa”. Uriah Smith a identificat, în 1838, ceea ce zguduia puterile din Europa.

„Așa cum perioada profetică a acestei [a 6-a] trâmbițe a început prin predarea de bunăvoie a puterii în mâinile turcilor de către împăratul creștin al Răsăritului, tot astfel putem conchide pe drept că încheierea ei avea să fie marcată de predarea de bunăvoie a acelei puteri de către sultanul turc înapoi în mâinile creștinilor. În 1838, Turcia a fost implicată în război cu Egiptul. Egiptenii păreau pe punctul de a răsturna puterea turcească. Pentru a preveni aceasta, cele patru mari puteri ale Europei, Anglia, Rusia, Austria și Prusia, au intervenit pentru a susține guvernul turc. Turcia a acceptat intervenția lor. La Londra a avut loc o conferință în cadrul căreia a fost redactat un ultimatum care urma să-i fie prezentat lui Mehemet Ali, pașa Egiptului. Este evident că, atunci când acest ultimatum avea să fie pus în mâinile lui Mehemet, destinul Imperiului Otoman avea să fie, în fapt, încredințat în mâinile puterilor creștine ale Europei. Acest ultimatum a fost pus în mâinile lui Mehemet în ziua de 11 august 1840! Și chiar în aceea zi, sultanul a adresat o notă ambasadurilor celor patru puteri, întrebând ce trebuia făcut

în cazul în care Mehemet refuza să se conformeze condițiilor pe care ei le propuseseră. Răspunsul a fost că nu trebuia să se alarmeze cu privire la nicio eventualitate care s-ar fi putut ivi, căci ei luaseră măsuri pentru aceasta. Perioada profetică s-a încheiat și, chiar în acea zi, controlul afacerilor mahomedane a trecut în mâinile creștinilor, exact așa cum controlul afacerilor creștine trecuse în mâinile mahomedanilor cu 391 de ani și 15 zile mai înainte. Astfel s-a încheiat al doilea vai, iar a șasea trâmbiță și-a încetat sunetul.” Uriah Smith, Synopsis of Present Truth, 218.

Islamul celei de-a doua Vai trecuse de apogeul puterii sale, care, potrivit Cuvântului lui Dumnezeu, urma să dăinuiească timp de trei sute nouăzeci și unu de ani și cincisprezece zile. Cu toate acestea, în anii 1830, Egiptul încerca să restabilească un califat în Egipt, cu scopul de a continua al doilea mare jihad din istoria musulmană. Posibilitatea unor noi războaie islamice făcea ca puterile europene să tremure de frică. Timp de decenii, criza reaprinderii războiului islamic a fost desemnată de istoricii și reporterii acelor ani drept „Chestiunea Orientală”. Războiul purtat de fiii răsăritului fusese dus timp de secole împotriva națiunilor Europei, care își derivau religia din biserica Romei. În 1838, „strămtorarea neamurilor”, la care S-a referit Hristos, reprezenta zguduirea națiunilor mânioase produsă de războiul adus împotriva fostului Imperiu Roman de către Islam.

„Prin [dezlegarea] celor patru îngeri care sunt legați la râul cel mare Eufrat, înțeleg că Dumnezeu era acum pe punctul de a îngădui celor patru națiuni principale din care era alcătuit Imperiul Otoman, care încercaseră în zadar să supună Imperiul de Răsărit la Constantinopol și făcuseră doar puține progrese în cucerirea Europei, să ia acum Constantinopolul și să năvălească peste și să supună a treia parte a Europei, ceea ce a fost faptul împlinit pe la mijlocul secolului al cincisprezecelea.” Works of William Miller, Volume 2, 121.

Nekugununamkwa amahanga mu nkuru iboneka muri Luka kwari “n’ukuyoberwa; inyanja n’imiraba biyomoza,” kandi n’imitima y’abantu “icogora kubera ubwoba no gutegereza ibigiyeye kuza mu isi.” Ukuyoberwa kw’Ikibazo cy’Iburasirazuba kwakomeje guhungabanya ibihugu bikomeye byo ku isi kugeza no mu kinyejana cya makumyabiri, kandi ikimenyetso cy’iyo makuba cyari “imitima y’abantu icogora kubera ubwoba” n’“inyanja n’imiraba biyomoza.”

„Această pecetluire a slujitorilor lui Dumnezeu este aceeași care i-a fost arătată lui Ezechiel în viziune. Și Ioan fusese martor al acestei revelații dintre cele mai cutremurătoare. El a văzut marea și valurile urlând, iar inimile oamenilor slăbind de frică. El a privit pământul clătînându-se și munții aruncați în mijlocul mării (ceea ce are loc literalmente), apele ei vuid și tulburându-se, iar munții zguduindu-se de umflarea ei. I-au fost arătate plăgi, ciumă, foamete și moarte, împlinindu-și teribila lor misiune.” Testimonies to Ministers, 445.

Когато на Йоан бе показано запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди, той видя смут сред народите, представен чрез моретата и вълните, които бучат, и сърцата на човеците, примиращи от страх; и това бе същото запечатване, което бе показано на Езекиил в девета глава. На Езекиил бяха показани вътрешните елементи на запечатването, а на Йоан — външните елементи, свързани със запечатването. Йоан видя, че разгневяването на народите е свързано със запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди, а

разгневяването на народите е също и Лукавият „смут сред народите“, който исторически е отъждествяван с Източния въпрос. На Йоан бе показано, че ислямът на третото „Горко“ е външният белег на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди.

„Prezentul este un timp de interes copleșitor pentru toți cei vii. Conducători și oameni de stat, bărbați care ocupă poziții de încredere și autoritate, bărbați și femei cu judecată din toate clasele, își fixează atenția asupra evenimentelor care au loc în jurul nostru. Ei privesc relațiile încordate și neliniștite care există între națiuni. Ei observă intensitatea care pune stăpânire pe fiecare element pământesc și recunosc că ceva mare și hotărâtor este pe punctul de a avea loc — că lumea se află în pragul unei crize uluitoare.

„Îngerii țin acum în frâu vânturile vrajbei, pentru ca ele să nu sufle până când lumea va fi avertizată cu privire la pieirea care o așteaptă; dar se adună o furtună, gata să izbucnească asupra pământului; iar când Dumnezeu le va porunci îngerilor Săi să dezlege vânturile, va fi o asemenea scenă de vrajbă, cum niciun condei nu o poate descrie.

„Biblia, și numai Biblia, oferă o concepție corectă asupra acestor lucruri. Aici sunt descoperite marile scene finale din istoria lumii noastre, evenimente care deja își aruncă umbrele înainte, al căror apropiere face pământul să se cutremure, iar inimile oamenilor să li se topească de frică.” Education, 179, 180.

În capitolul douăzeci și unu din Luca, Isus a identificat „semnele” care au introdus mișcarea millerită, iar toate acele „semne”, potrivit Sorei White, s-au împlinit. Cutremurul de la Lisabona, ziua întunecată, căderea stelelor și strâmtorarea neamurilor, care reprezenta zguduirea puterilor pământului, împlinită prin islam în frica produsă de Chestiunea Orientală, toate s-au împlinit. „Semnele” millerite includ, de asemenea, venirea Fiului omului cu un nor, care s-a împlinit în ordinea corectă în care „semnele” au fost date de Hristos, căci, după ce strâmtorarea neamurilor s-a încheiat odată cu restrângerea supremației otomane în 1840, Hristos a venit în Locul Preasfânt la 22 octombrie 1844, iar când a venit, a venit cu nori.

„«Și iată că pe norii cerului a venit Unul ca un Fiu al omului; a înaintat spre Cel Îmbătrânit de zile și a fost adus înaintea Lui. Și I s-a dat stăpânire, slavă și împărăție, pentru ca toate popoarele, neamurile și limbile să-I slujească; stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică, care nu va trece.» Daniel 7:13, 14. Venirea lui Hristos descrisă aici nu este a doua Sa venire pe pământ. El vine la Cel Îmbătrânit de zile în cer pentru a primi stăpânire, slavă și o împărăție, care Îi vor fi date la încheierea lucrării Sale de Mijlocitor. Această venire, și nu a doua Sa venire pe pământ, a fost prezisă în profetie ca urmând să aibă loc la sfârșitul celor 2300 de zile, în anul 1844. Însoțit de îngerii cerești, marele nostru Mare-Preot intră în Sfânta Sfintelor și acolo Se înfățișează înaintea lui Dumnezeu pentru a Se angaja în ultimele acte ale slujirii Sale în favoarea omului — pentru a împlini lucrarea judecății de cercetare și pentru a face ispășire pentru toți aceia despre care se arată că au dreptul la binefacerile ei.» Tragedia veacurilor, 479.

„Semnele” asociate cu istoria millerităților au prefigurat „semnele” asociate cu istoria celor o sută patruzeci și patru de mii. Când Hristos a oferit a doua mărturie pentru narațiunea istorică prin pildă, El le-a îndreptat atenția ucenicilor Săi către „copacii înmuguriți ai primăverii”. El i-a înștiințat că, atunci când copacii încep să înmugurească, știți că sunteți aproape de sfârșitul lumii și că generația

care este martoră a copacilor înmuguriți ai primăverii va trăi ca să vadă cerurile și pământul trecând, în focurile celei de-a doua Sale veniri.

Când ele înmuguresc acum, voi vedeți și cunoașteți de la voi înșivă că vara este acum aproape. Tot așa și voi, când veți vedea că aceste lucruri se întâmplă, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Adevărat vă spun: neamul acesta nu va trece până se vor împlini toate. Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece. Luca 21:30–33.

Întrebarea devine atunci: „când au început copacii să înmugurească?” Ploaia târzie a început să stropească la 11 septembrie 2001, care, potrivit lui Isaia, este „ziua” „vântului aprig în ziua vântului de răsărit” al lui Dumnezeu.

Cu măsură, când va odrăsli, Te vei certa cu el; El Își oprește vântul aspru în ziua vântului de răsărit. De aceea, prin aceasta va fi ispășită nelegiuirea lui Iacov; și acesta este tot rodul îndepărtării păcatului lui: când va face toate pietrele altarului ca niște pietre de var zdrobite în bucăți, dumbrăvile și chipurile cioplite nu vor mai sta în picioare. Totuși, cetatea întărită va rămâne pustiiată, și locuința părăsită, și lăsată ca un pustiu: acolo va paște vițelul, acolo se va culca și îi va mistui ramurile. Când ramurile ei se vor usca, vor fi frânte; femeile vor veni și le vor pune pe foc; căci este un popor fără pricepere; de aceea, Cel ce l-a făcut nu va avea milă de el, și Cel ce l-a întocmit nu-i va arăta îndurare. Și se va întâmpla în ziua aceea că Domnul va treiera de la albia râului până la pârâul Egiptului, iar voi veți fi adunați unul câte unul, fii ai lui Israel. Și se va întâmpla în ziua aceea că trâmbița cea mare va suna, și vor veni cei ce erau gata să piară în țara Asiriei, și cei izgoniți în țara Egiptului, și se vor închina Domnului pe muntele cel sfânt, la Ierusalim. Isaia 27:8–13.

Ploaia târzie a început să picure (măsurat) la 11 septembrie 2001, iar dezbaterea asupra soliei ploii târzii și asupra soliei contrafăcute de pace și siguranță a început. Istoria acelei dezbateri este locul unde nelegiuirea lui Iacov este îndepărtată (curățită, adică ispășită). Istoria dezbaterii, care este dezbaterea lui Habacuc, este perioada sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii, care se încheie cu adventistul de ziua a șaptea laodicean fiind vărsat din gura Domnului, căci el, ca „cetatea întărită”, va fi pustiu, fiindcă devenise cetatea unui popor fără pricepere, care nu găsește nici milă, nici favoare. În acel timp, „al doilea glas” din Apocalipsa optsprezece va suna o mare trâmbiță, care este a șaptea trâmbiță și al treilea vai, iar cealaltă turmă a lui Dumnezeu va veni și se va închina la „Ierusalim”, care va fi devenit mișcarea bisericii triumfătoare.

11 septembrie 2001 identifică faptul că ultima generație a istoriei pământului a sosit, și numai aceia care recunosc copacii care înmuguresc primăvara vor primi ploaia care face copacii să înmugurească. Numai aceia care recunosc că islamul celei de-a treia vai este ceea ce marchează sosirea ploii târzii și sigilarea celor o sută patruzeci și patru de mii se vor afla printre acel grup.

„Doar aceia care trăiesc potrivit luminii pe care o au vor primi o lumină mai mare. Dacă nu înaintăm zilnic în întruchiparea virtuților creștine active, nu vom recunoaște manifestările Duhului Sfânt în ploaia târzie. Ea poate cădea pe inimile celor din jurul nostru, dar noi nu o vom deosebi și nici nu o vom primi.” Testimonies to Ministers, 507.

„Nu trebuie să așteptăm ploaia târzie. Ea vine peste toți aceia care vor recunoaște și își vor însuși roua și ploile harului ce cad asupra noastră. Când strângem rămășițele de lumină, când prețuim îndurările sigure ale lui Dumnezeu, căruia Îi place să ne încredem în El, atunci fiecare făgăduință se va împlini. «Căci, după cum pământul își dă vlăstarul și după cum o grădină face să răsară lucrurile semănate în ea, tot așa Domnul Dumnezeu va face să răsară dreptatea și lauda înaintea tuturor neamurilor» (Isaia 61:11). Întregul pământ trebuie să fie umplut de slava lui Dumnezeu.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volumul 7, 984.

Vom continua studiul în articolul următor.

„Dacă aceia care pot ajuta în—nu sunt treziți la simțul datoriei lor, nu vor recunoaște lucrarea lui Dumnezeu atunci când se va auzi marea strigare a celui de-al treilea înger. Când lumina va porni pentru a lumina pământul, în loc să vină în ajutorul Domnului, ei vor dori să îngrețosească lucrarea Sa pentru a o face să corespundă ideilor lor înguste. Lasă-mă să-ți spun că Domnul va lucra în această ultimă lucrare într-un mod foarte ieșit din ordinea obișnuită a lucrurilor și într-o cale care va fi contrară oricărei planificări omenești. Vor fi printre noi aceia care vor dori întotdeauna să controleze lucrarea lui Dumnezeu, să dicteze chiar și ce mișcări să fie făcute atunci când lucrarea înaintează sub îndrumarea îngerului care se unește cu cel de-al treilea înger în solia ce trebuie dată lumii. Dumnezeu va folosi căi și mijloace prin care se va vedea că El ia frâiele în propriile Sale mâini. Lucrătorii vor fi surprinși de mijloacele simple pe care le va folosi pentru a înfăptui și desăvârși lucrarea Sa de neprihănire.” Testimonies to Ministers, 300.